

Iñaki Revesado

És injust amb qualsevol obra d'art el fet de jutjar-la només pel que deim "una primera impressió", per una mirada superficial, o en el cas de l'obra cinematogràfica per un acostament als primers minuts del film, com si aquests fossin vàlids per emetre judici sobre la totalitat de l'obra, però és ver que moltes vegades en els primers minuts del metratge el creador s'està jugant molt, quant a com serà valorada la seva pel·lícula. En aquests temps que corren, en què el poder de la forma, la tècnica i el disseny se sobrevaloren i són l'eina més eficaç per sorprendre el públic, alguns han optat per invertir en un bon equip professional que elabori uns títols de crèdit acurats, nous i creatius, encara que després, en molts de casos, el film pròpiament dit no estigui a l'alçada dels crèdits

amb què se'ns presenta (estic pensant ara en un treball més o manco recent, com ara *Entre las piernas* de Manuel Gómez Pereira, que té uns crèdits impactants però una trama massa feble). D'altres cerquen impressionar l'espectador de bon principi amb efectes tècnics magnífics (l'impossible travelling amb què s'inicia *Todo por la pasta* d'Enrique Urbizu) o bé amb una suggerent veu en off que omple l'atmosfera de misteri (ningú l'ha fet millor que en Hitchcock i el seu ja mític "Anit vaig somiar que tornava a Manderley" amb què comença *Rebecca*, que és també un dels meus principis favorits). Però posats a triar, m'estim més aquells començaments en què només amb cinc minuts et fiquen de ple en la història que pretenen contar-nos, és a dir aquells breus preàmbuls que sense massa detalls t'introdueixen ben enmig de la narració. Per això i perquè sempre he trobat que les estacions de tren són un decorat riquíssim on desenvolupar una història (s'hi barregen encontres i desencontres, l'alegria de l'arribada i la tristesa dels comiats, l'alliberació de la fuita i l'empena de qui

comença de bell nou, la quotidiana permanència del cap d'estació i dels venedors de diaris i l'evanescència amb què es dilueix la presència dels viatgers...) l'inici que voldria destacar és el de *Au-revoir les enfants* del realitzador francès Louis Malle. La càmera ens mostra un acomiadament. Un nin ja camí de l'adolescència besa la seva mare amb la resignació de qui sap que malgrat tot està obligat a pujar al tren aturat a l'andana per anar a l'internat. Després d'estirar només l'estrictament necessari la primera escena, per fer veure que es tracta d'un infant que encara s'estima més els braços de la mare que la independència desprotegida de l'internat, el protagonista ja es troba en el dormitori col·lectiu de l'escola. Amb quatre detalls que semblen no ser massa importants, Malle ens dona les claus de la seva història. Així sabrem que ens trobam en un internat catòlic, que són els anys de l'ocupació nazi de França i que a l'escola, a més dels nins de sempre, entre els que s'aprecia la companyonia i els mals jocs a parts iguals, han arribat uns nous nins silenciosos, discrets: són nins jueus a qui els capellans han acceptat acollir per tal de lliurar-los de la bogeria nazi. A un d'aquests nins, se li assigna el llit que està al costat del del nostre protagonista, qui s'acosta al jueu i li pren un dels llibres que hi ha a la seva maleta i li fa un comentari. Només és un primer gest d'acostament, però ja, des d'aquest moment, sabem que Louis Malle ens parlarà d'amistat, de tendresa, del despertar a la vida, de l'absurd de la guerra i de l'implacable mal de la justícia inventada pels humans. Però això és només un inici molt prometedor del que serà després un film excel·lent. ■

